

ת"פ 42245/07/14 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים

03 אפריל 2016

ת"פ 42245-07-14 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני כב' השופטת דנה כהן-לקח
מדינת ישראל בעניין:

המאשימה

נגד

פלוני

הנאשם

החלטה וגמר-דין

רקע

1. ביום 10.12.2014 הורשע הנאשם על יסוד הודאתו, בעבירות שיוחסו לו בכתב-אישום מתוקן כדלקמן: עבירה אחת של תקיפת בת-זוג הגורמת חבלה ממשית לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק); שתי עבירות של תקיפה סתם של קטין על-ידי אחראי לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין; וכן עבירה אחת של איומים לפי סעיף 192 לחוק.

2. בהתאם לעובדות כתב-האישום המתוקן בהן הודה הנאשם, הנאשם והמתלוננת היו נשואים כעשרים שנה ולהם ארבעה ילדים. כתב-האישום המתוקן מחזיק שני אישומים:

בהתאם לעובדות האישום הראשון, ביום חמישי 17.7.2014, נוצר וויכוח בין הנאשם והמתלוננת, על רקע סירובה של המתלוננת להכין את ארוחת השבת. יומיים לאחר מכן, ביום שבת 19.7.2014, בסמוך לשעה 11:00, חזר הנאשם מבית הכנסת, וזאת לאחר שצרך משקאות אלכוהוליים. בין הנאשם והמתלוננת התפתח דין ודברים, על רקע העובדה שהמתלוננת לא הכינה ארוחת שבת, ולאחר מכן הנאשם הלך לישון. בסמוך לשעה 15:33, התעורר הנאשם משנתו, ושוב התפתח דין ודברים בין הנאשם למתלוננת, אשר במהלכם אמרה המתלוננת לנאשם כי "אימו הזונה עושה שחור", ולא היא. הנאשם אמר למתלוננת בתגובה: "למה את אומרת על אמא שלי זונה ואני לא אומר על אמא שלך זונה". המתלוננת לא השיבה לנאשם והוא עזב את חדר השינה וירד לקומה התחתונה. שתי דקות לאחר מכן החל הנאשם לצרוח, עלה שוב לקומה השנייה בבית, נכנס אל חדר השינה, הכה את המתלוננת בידה ובפניה, סטר לה מספר פעמים בפניה, תפס את פניה בחוזקה ודחף את פניה לכיוון המזרון. בהמשך, עזב הנאשם את המתלוננת, ירד אל הקומה התחתונה תוך שהוא מפציר במתלוננת ואומר לה: "תעזבי עכשיו את הבית. אני סוגר עכשיו את הבית". המתלוננת החלה להתלבש, והנאשם שב ואמר לה: "עכשיו קומי ותלכי מפה", ואף הוסיף מספר פעמים: "כדאי לך לצאת מפה עכשיו לפני שאני רוצח אותך. אם תישארי פה עוד שניה, את תישארי בלי אוויר". המתלוננת ברחת מהבית, כשהיא לבושה בכותונת לילה, ופנתה למשטרה. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלוננת שריטות בלחי בצד ימין, שריטה בלחי בצד שמאל, שלוש המטומות בזרוע יד שמאל ואדמומיות בצוואר.

לאחר שהמתלוננת יצאה מהבית, שלוש בנותיו של הנאשם - מ.א. (קטינה ילידת 1998), נ.א. (קטינה ילידת 1997) וע.א. (קטינה כבת 13) - יצאו מהבית בעקבות המתלוננת. לאחר שמ.א. יצאה מהבית היא טרקה את הדלת, והנאשם יצא מיד אחריה ודחף אותה בעת שהייתה עם גבה אליו. מ.א. הסתובבה לכיוונו של הנאשם, והנאשם הצמיד אותה באמצעות ידו אל שער החצר. הנאשם צעק עליה ואמר שהיא צריכה לכבד אותו מכיוון שהוא אביה, ושהוא היה מכבד את הוריו. לאחר מכן, סטר הנאשם למ.א. בפניה, אמר לה "כלבה" ונכנס אל הבית.

בגין כל אלה, הורשע הנאשם לפי הודאתו בעבירות של תקיפת בת-זוג הגורמת חבלה ממשית, איומים ותקיפה סתם של קטין על-ידי אחראי.

בהתאם לעובדות האישום השני, כשלוש שנים עובר ליום 19.7.2014 (במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה), כעסו הנאשם והמתלוננת על בתם נ.א., וזאת על רקע אופן לבושה והתנהגותה. הנאשם והמתלוננת נכנסו לחדרה של נ.א., ואז הנאשם דחף אותה אל המיטה, והכה אותה כשהוא סוטר לה בפניה. בגין כך, הורשע הנאשם לפי הודאתו בעבירה של תקיפה סתם של קטין על-ידי אחראי.

3. בין הצדדים נערך הסדר עונשי, במסגרתו המאשימה הסכימה כי הנאשם יישלח לשירות המבחן לצורך הכנת תסקיר בעניינו, וככל שהתסקיר יהיה חיובי, היא לא תעתור לעונש של מאסר בפועל. הסנגור נותר חופשי בטיעונו.

בדיון שהתקיים לפניי ביום 30.6.2015, נחלקו הצדדים בשאלה האם יש לראות את התסקיר שהוגש בשעתו כחיובי, והאם המאשימה מחויבת בהסדר העונשי. מכל מקום, הסנגור ביקש כי הנאשם יישלח בשנית לשירות המבחן לצורך בחינת שילובו בהליך טיפולי, ולצורך התייחסות לסוגיית ביטול ההרשעה. מבלי להביע עמדה בעניין, הוריתי על הגשת תסקיר משלים לבקשת ההגנה. בסופה של דרך, הוגשו לעיוני **ארבעה** תסקירים בעניינו של הנאשם.

תסקירי שירות המבחן

4. **התסקיר הראשון** הוגש לעיוני ביום 16.6.2015. מהתסקיר עלה כי הנאשם הנו בן 47, גרוש ואב לארבע בנות בגילאי 10-18, נעדר הרשעות קודמות. הנאשם עובד ברשת סופרמרקטים, ומתגורר בבית הוריו. הנאשם סיים 12 שנות לימוד, השלים בגרות מלאה, ושירת שירות צבאי מלא. עם שחרורו מהצבא, עבד הנאשם במספר עבודות מזדמנות ובשנת 1991 פתח עסק עצמאי בתחום ההסעדה. הנאשם מסר לשירות המבחן כי עסק בתחום זה עד שבשנת 2013 העסק קרס כלכלית, ובעקבות זאת הוא מצוי היום בחובות ובקשיים כלכליים.

אשר ליחסיו של הנאשם עם המתלוננת - הנאשם והמתלוננת התחתנו בשנת 1996. הנאשם תיאר לשירות המבחן כי מערכת היחסים בראשיתה הייתה טובה, אך בהמשך התאפיינה בתקשורת הדדית לא מכבדת. עוד מסר הנאשם כי הוא נעדר שעות רבות מהבית על רקע תעסוקתי, ועל כן מעורבותו בגידול ובחינוך בנותיו הייתה מצומצמת. לדבריו, המתח והקשיים בתקשורת הזוגית נמשכו שנים רבות, ובאו לידי ביטוי בעימותים מילוליים הדדיים.

שירות המבחן שוחח טלפונית עם המתלוננת. המתלוננת מסרה כי בשנים האחרונות מערכת היחסים התאפיינה בקשיים בתקשורת הזוגית. יחד עם זאת, המתלוננת מסרה כי האירוע המתואר בכתב-האישום היה אירוע האלימות היחיד כלפיה וכלפי בתה, וכי לא מדובר בדפוס התנהגות אלים של הנאשם. כמו כן, נמסר כי האירוע הביא לגירושיהם של בני-הזוג. המתלוננת סיפרה כי הבנות נמצאות במשמורתה וכי בתה הצעירה מבטאת כמיהה לחידוש הקשר עם אביה. שירות המבחן התרשם כי המתלוננת היא אישה בעלת כוחות התמודדות, אשר מודעת לזכויותיה ולזכויות בנותיה.

עוד צוין בתסקיר כי בתקופה לאחר הגשת התלונה, במהלכה שהה הנאשם בתנאי הרחקה מביתו, הוא נכח

במפגש חד-פעמי עם בנותיו במרכז קשר של הורים וילדים, ולאחר מכן ההמלצה הייתה כי הנאשם ימשיך לפגוש את בנותיו מחוץ למרכז הקשר. העובדת הסוציאלית המטפלת במשפחה מסרה כי לפי התרשמותה, הנאשם התקשה להתמודד עם ההאשמות נגדו ואותה עת לקח אחריות חלקית על מעשיו. עם זאת, היא לא התרשמה מקיומה של מסוכנות כלפי בנותיו, והעריכה כי האירוע נשוא כתב-האישום היה אירוע בודד. בתסקיר שהוגש לבית-המשפט לענייני משפחה הומלץ כי הנאשם יעבור טיפול, אך באותו שלב הנאשם התקשה להתגייס לכך. האם והבנות שולבו בטיפול.

אשר לעבירות נשוא תיק זה - שירות המבחן ציין בתסקיר הראשון כי הנאשם לקח אחריות חלקית על מעשיו, וכי התייחסותו לפרטי התנהלותו ולמשמעותם הייתה מצמצמת. הנאשם הביע חרטה על מעורבותו בעבירה, אך גילה אמפטיה מצמצמת כלפי המתלוננות. משיחה עם הנאשם עלה כי הוא כועס על גרושתו שהגישה את התלונה, וחש פגוע ונבגד. לדבריו, הוא חרד וחושש מפגיעה נוספת, ולכן ניתק כל קשר עם המתלוננת, וזהיר בקשר עם בנותיו. על-אף שהנאשם מעוניין בקשר יציב ורציף עמן, הוא מסר כי המרחק הפיזי מקשה עליו להיפגש עמן. כמו כן, הנאשם הביע צער על מעורבותן של בנותיו בכל האירוע. בהתייחס לאישום הראשון, הנאשם לקח אחריות על התייחסותו המילולית והתוקפנית כלפי המתלוננת, והודה כי במהלך האירוע כעס וצעק ואף דחף אותה ואת בתו. לדבריו, הוא חווה פגיעה מהאופן שבו התייחסה המתלוננת כלפי אמו, חש זלזול וחוסר כבוד, והוא מכיר בכך שאיבד שליטה על תגובותיו. בהתייחס לאישום השני, הנאשם הכחיש כי עשה שימוש באלימות פיזית, ומסר כי באותו אירוע המתלוננת קראה לו על מנת שסייע לה ויפשר בריב בינה לבין בתם. הנאשם הסביר כי המתלוננת התקשתה להתמודד עם השינויים במערכת היחסים עם בתה, שהייתה בגיל ההתבגרות, והתקשורת ביניהן התאפיינה בחיכוכים רבים וקשיי תקשורת, כאשר הנאשם, כאב, נדרש לרוב לתווך ביניהן.

במישור ההתרשמות - שירות המבחן התרשם כי הנאשם ניהל אורח חיים מתפקד, והנו בעל יכולת ליציבות תעסוקתית. עוד התרשם שירות המבחן כי חוסר איזון במשימות ההוריות וקשיים בתקשורת הזוגית אשר העמיקו, יצרו ריחוק בין הנאשם והמתלוננת, אשר נקלעו למאבקי שליטה מתמשכים, שהתאפיינו בדינאמיקה של אישומים הדדיים, פגיעות ואלימות מילולית. צוין בתסקיר כי בעקבות הרחקתו של הנאשם מביתו במסגרת ההליך דנן, חווה הנאשם אובדן של מסגרת משפחתית והקשר הישיר עם בנותיו נפגע. אשר להליך טיפולי, צוין כי הנאשם חש פגוע וכעוס והתקשה באותו שלב להתגייס לתהליך טיפולי מסייע, שכן הנאשם התקשה אותה עת להכיר בחלקים התוקפניים שבו, ולגלות אמפטיה כלפי המתלוננת. שירות המבחן התרשם מנוקשות מחשבתית ומחוסר גמישות הבאים לידי ביטוי, בין השאר, בצמצום הסדרי הראייה של הנאשם עם בנותיו. כמו כן, העריך שירות המבחן כי בעת ביצוע העבירות פעל הנאשם מתוך פגיעה באגו ודימוי עצמי נמוך. עם זאת, צוין כי ההליך הפלילי והרחקת הנאשם מביתו, היוו גורם מרתיע אשר חידד עבורו את גבולות החוק.

מבחינת גורמי סיכון - שירות המבחן ציין כי נוכח העובדה שמדובר במעורבותו הראשונה של הנאשם בפלילים; נוכח הרחקתו של הנאשם מביתו; נוכח הקשר המוגדר והמצומצם של הנאשם עם בנותיו; וכן נוכח ההתייחסויות של פקידת הסעד והמתלוננת; הסיכון להישנות מעורבות בעבירות אלימות במשפחה הנו נמוך.

במישור ההמלצה - שירות המבחן התרשם מקיומה של נזקקות טיפולית לליווי בתהליך הפרידה מהמתלוננת, וליצירת תקשורת מקרבת קבועה של הנאשם עם בנותיו ושיקום קשריו עמן. הנאשם ביטא בפני שירות המבחן הסכמה ראשונית להשתלב בהליך טיפולי מלווה, אף כי באותו שלב התרשם שירות המבחן כי המוטיבציה של הנאשם לטיפול היא חיצונית. על רקע כל אלה, ומבלי להפחית מחומרת העבירות, המליץ שירות המבחן כי בית-המשפט יעדיף ענישה טיפולית-שיקומית על פני ענישה הרתעתית, ויטיל על הנאשם צו מבחן למשך 18 חודשים, במסגרתו ישולב הנאשם בטיפול במרכז למניעת אלימות במשפחה, צו שירות לתועלת הציבור, וכן התחייבות להימנע מביצוע עבירה.

5. **בתסקיר השני**, שהוגש לעיוני ביום 17.11.2015, צוין כי הנאשם הופנה לטיפול במרכז למניעת אלימות במשפחה. מדיווח העובדת הסוציאלית המטפלת ומנהלת את המרכז עולה כי הנאשם שיתף פעולה באופן מלא בטיפול, הגיע באופן קבוע ויצבי למפגשים והיה מחויב לתהליך. במהלך המפגשים שיתף הנאשם בכנות בעולמו הפנימי ובקשיים אשר הובילו למעורבותו בעבירות, ואף יישם בפועל את המלצות הטיפול. העובדת הסוציאלית התרשמה כי הנאשם הביע נכונות לערוך שינוי בדפוסי התקשורת עם בנותיו ועם גרושתו, וניכר כי הוא בעל מוטיבציה גבוהה לעריכת שינוי. היא דיווחה כי הנאשם לוקח אחריות על התנהגותו האלימה בעבר, מכיר בחומרת מעשיו, ומבין את ההשלכות של מעשיו על מערכת היחסים במשפחה. כמו כן, דווח כי חל שיפור משמעותי בדפוסי התקשורת בין הנאשם לבין גרושתו ובנותיו. בני-הזוג נמצאים בקשר ומשתפים פעולה בכל הנוגע לטיפול בבנותיהן, והנאשם שומר על קשר אינטנסיבי עם בנותיו. עוד צוין כי הנאשם מקפיד על מפגשים משפחתיים, בילויים משותפים עם בנותיו ועם גרושתו, תקשורת טלפונית יומיומית ואף החל לבלות סופי שבוע בביתן המשותף. עם זאת, בשל חוויות העבר, עדיין נדרש הנאשם לתהליך שיקומי לאיחוי הפערים אשר נוצרו בעבר, על-מנת לבסס קרבה משפחתית אשר תעניק חוויה בטוחה וחיונית לבנותיו. לפי התרשמותה של העובדת הסוציאלית, המשבר האישי והמשפחתי וההליך הפלילי מהווים מנוף לעריכת שינוי חיובי בחייו של הנאשם. עוד צוין כי הגורמים המטפלים התרשמו כי המתואר בכתב-האישום מהווה אירוע ראשון וחד-פעמי של אלימות פיסית, וכי הנאשם הוא אדם בעל כוחות לעריכת שינויים בהתנהגותו.

מבחינת גורמי סיכוי לשיקום - שירות המבחן העריך כי לאור היענותו של הנאשם להליך הטיפול; מודעות הנאשם למעשיו ולמחירים הכבדים של התנהלותו התוקפנית; וכן נכונותו הפנימית של הנאשם לעריכת שינוי ולהמשך טיפול; ההליך הטיפולי מפחית את הסיכון להישנות מעורבות פלילית. צוין כי הנאשם לקח אחריות על חלקו בביצוע העבירות והביע חרטה, וכי ההליך הפלילי מהווה גורם מרתיע עבורו והוא משתף פעולה ומגויס לטיפול. יחד עם זאת, צוין כי נוכח הזמן הקצר בו הנאשם נמצא בטיפול (כחודש וחצי) שירות המבחן מתקשה לבוא בהמלצה סופית בעניינו. בהתחשב בכל אלה, המליץ שירות המבחן על תקופת דחייה של כחודש וחצי, שבמהלכה יתבסס ההליך הטיפולי בעניינו של הנאשם.

6. **התסקיר השלישי** הוגש לעיוני ביום 6.1.2016. בתסקיר צוין כי מדיווח עדכני של העובדת הסוציאלית המטפלת בנאשם במרכז למניעת אלימות עולה כי הנאשם ממשיך בטיפול, משתף פעולה באופן מלא, מפתח מודעות לדפוסי התנהגותו התוקפניים, לוקח אחריות על התנהגותו ורוכש מיומנויות לתקשורת מקדמת. העובדת הסוציאלית התרשמה כי הנאשם למד להתנהל באופן אסרטיבי ביחסיו עם המתלוננת, ולהביע את רצונותיו ודעותיו. הוא אף עוסק בהעלאת מודעותו לדפוסי ההתמודדות של הימנעות, אשר אפיינו אותו בעבר והביאו אותו לדחיסת כעסים. עוד צוין כי העובדת הסוציאלית לא התרשמה מקיומו של דפוס התמכרות לאלכוהול, כפי שעלה מכתב-האישום.

אשר למרחב המשפחתי, בתסקיר צוין כי הנאשם והמתלוננת מבטאים רצון לחזרה לחיים משותפים, והנאשם מקפיד על המפגשים השבועיים עם בנותיו. להערכת גורמי הטיפול, תהליכים אלה מחזקים ומבססים יחסי קירבה. מדבריה של העובדת הסוציאלית ניכר כי הטיפול מאפשר לנאשם לגעת בתכנים משמעותיים בהתנהלותו ובעברו, וכי טיפול ממושך יאפשר לדון ברבדים ובגורמים העומדים בבסיס התנהגותו ורגשותיו. שירות המבחן ציין כי הנאשם מבטא אמפטיה ורצון לשיפור הקשר עם בנותיו, וכן שומר על הסדרי הראייה שנקבעו עימן. שירות המבחן סבר כי המשך התערבות טיפולית ייעודית, עשויה לשפר את יכולתו של הנאשם להתמודד עם מצבים מעוררי מתח רגשי ועם מצבי תסכול באופן מיטיב, ולהפחית את הסיכון להישנות עבירות אלימות במשפחה.

בהתחשב בכל אלה, המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם צו מבחן למשך שנה, אשר במהלכו ימשיך הנאשם בטיפול במרכז למניעת אלימות, ויהיה בקשר פיקוחי עם שירות המבחן. בנוסף, המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם

צו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 200 שעות, וכן חתימה על התחייבות כספית להימנע מעבירה.

7. **בתסקיר הרביעי** (והאחרון) מיום 14.3.2016 ציין שירות המבחן כי הנאשם ממשיך בטיפול במרכז למניעת אלימות, הוא משתף פעולה באופן מלא, ומגיע לפגישות הטיפוליות באופן עקבי. משיחה עם הנאשם עלה כי לאחרונה קודם לתפקיד ניהולי במקום עבודתו, והוא הביע מוטיבציה להמשיך בתהליך הטיפול. לפי החלטת בית-המשפט, הוכנה גם תכנית של"צ.

טיעוני הצדדים

8. בתחילה, בעקבות התסקיר הראשון בעניינו של הנאשם שהיה לפי תפיסת המאשימה שלילי, טענה המאשימה כי היא אינה רואה עצמה מחויבת להסדר העונשי עליו הסכימו הצדדים, ועתרה להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל לתקופה משמעותית (פרוטוקול דיון מיום 30.6.2015, עמ' 7). לאחר הגשת התסקירים המשלימים, ונוכח הסדר-הטיעון המקורי בתיק, הודיע בא-כוח המאשימה, עו"ד מוטי בניטה, כי המאשימה מסכימה להטלת צו של"צ, אך זאת בהיקף מורחב של 400 שעות, וכן מאסר מותנה וצו מבחן (פרוטוקול דיון מיום 15.2.2016, עמ' 11). אשר לסוגיית ההרשעה - בא-כוח המאשימה הבהיר כי המאשימה עומדת על הותרת ההרשעה על-כנה, הן מאחר שתנאי ההלכה הפסוקה לביטול ההרשעה אינם מתקיימים, והן מאחר שלחובת הנאשם שתי אי-הרשעות קודמות בעברו.

ב"כ הנאשם, עו"ד יונתן קיוול, הציג מכתבי המלצה ממקום עבודתו הנוכחי של הנאשם. הסנגור עתר לאמץ את הענישה עליה המליץ שירות המבחן. עוד עתר הסנגור לביטול הרשעת הנאשם, בהתחשב בתסקירי שירות המבחן המעידים על שיתוף פעולה והצלחה במסלול הטיפול-שיקומי, ומחשש לכך שההרשעה תפגע בעתידו של הנאשם.

הנאשם בדבריו לפני נטל אחריות על מעשיו, הביע תודה על התהליך השיקומי בו הוא נוטל חלק לטובתו ולטובת משפחתו, וכן עמד על החשש שמא הרשעה בדיון תפגע ביכולתו להתקדם בעבודתו בעתיד.

עתירת ההגנה לביטול ההרשעה

9. כידוע, הכלל לגבי נאשמים בגירים הוא כי משהוכח ביצועה של עבירה, יש להרשיע את הנאשם בדיון. הימנעות מהרשעה או ביטולה מהווים אמצעי חריג שבית-המשפט יעשה בו שימוש רק בנסיבות מיוחדות ויוצאות דופן, בהן בית-המשפט שוכנע כי אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, לבין חומרתה של העבירה ונסיבות ביצועה. הנטל על ההגנה לשכנע כי בנסיבות המקרה יש לחרוג מן הכלל ולהעדיף את שיקום הנאשם בדרך של ביטול הרשעתו, על-פני העדפת שיקולים נוגדים אחרים ובהם: עקרון ההלימה והוקעת מעשי העבירה, הצורך בהרתעת הרבים, וכן מדיניות אכיפה אחידה ושוויונית כלפי כלל העומדים לדיון.

בהתאם להלכה הפסוקה, על-מנת להימנע מהרשעה או להורות על ביטולה בעניינו של נאשם בגיר, על בית-המשפט לבחון הצטברותם של שני תנאים מרכזיים: ראשית, האם סוג העבירה ונסיבות ביצועה מאפשרים לוותר בנסיבות המקרה על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים. ושנית, האם ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם (ראו: ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997); עוד ראו: ע"פ 5985/13 אבן נ' מדינת ישראל (2.4.2014)).

10. אקדים ואומר כי נוכח חומרת המעשים בגינם הורשע הנאשם (בעיקר אלה המתוארים באישום הראשון), סברתי בתחילה כי יש להותיר את ההרשעה על כנה. עם זאת, לאחר שעקבתי אחר תהליך השיקום המוצלח בו שולב הנאשם כמתואר במכלול התסקירים שהוגשו בעניינו, ולאחר שבחנתי את ההשלכה האפשרית של הותרת ההרשעה על

כנה לגבי עתידו של הנאשם ולגבי יחסיו עם משפחתו, וכן התרשמתי מדבריו של הנאשם באולם הדיונים - אני סבורה כי בנסיבותיו הייחודיות של מקרה זה, ניתן להורות על ביטול ההרשעה. להלן נימוקיי לכך.

11. בכל הנוגע **לסוג העבירות ונסיבותיהן** - בשתי הזדמנויות שונות, נקט הנאשם בבית המשפחה בהתנהגות אלימה שהופנתה כלפי אשתו דאז ו/או בנותיו. במקרה המתואר באישום הראשון, הכה הנאשם את המתלוננת בידה ובפניה, סטר לה מספר פעמים, תפס את פניה בחוזקה ודחף אותה לכיוון המזרן בחדרם. כתוצאה ממעשיו נגרמו למתלוננת שריטות בלחיים, שלוש המטומות בזרוע ואדמומיות בצוואר. לאחר מכן, הנאשם אמר למתלוננת לעזוב את הבית, ואיים עליה מספר פעמים באומרו "כדאי לך לצאת מפה עכשיו לפני שאני רוצח אותך. אם תישארי פה עוד שניה את תישארי בלי אוויר". בעקבות זאת, ברחה המתלוננת מהבית כשלגופה כותונת לילה ופנתה למשטרה. בהמשך, דחף הנאשם את בתו הקטינה, מ.א, שיצאה אף היא מהבית, הצמיד אותה באמצעות ידו אל שער החצר, סטר לה בפניה וקרא לה "כלבה". במקרה המתואר באישום השני, הכה הנאשם את בתו הקטינה, נ.א, בכך שדחף אותה אל המיטה וסטר לה בפניה.

מעשים אלה חמורים. במקום להיות דמות מיטיבה ומגוננת על בני המשפחה, נקט הנאשם באלימות פיזית ומילולית. בתי-המשפט עמדו בפסיקותיהם פעם אחר פעם על הצורך להעביר מסר עונשי ברור ומרתיע בגין עבירות מהסוג הנדון. ביטוי לכך ניתן למצוא בעובדה שהמחוקק ראה להכפיל את העונש המרבי שבית-משפט מוסמך להטיל בגין עבירות אלימות למיניהן כלפי בת-זוג וכלפי קטינים בתוך המשפחה. כל אלה הם מקשים על ביטול ההרשעה במקרה דנן משיקולים של הלימה, גמול והרתעה. לצד זאת, ראוי לציין כי מעובדות כתב-האישום המתוקן בהן הודה הנאשם עולה בבירור כי העבירות בוצעו מתוך סערת רגשות, והם לא לוו בשימוש באמצעי חם או קר. זאת ועוד; מתסקירי שירות המבחן שהוגשו בעניינו של הנאשם עולה כי האישום הראשון (שהוא האישום המשמעותי) היווה מעידה חד-פעמית של הנאשם, וכי אין רקע קודם של שימוש באלימות פיזית בין בני-הזוג. העובדה כי מדובר במעשים חמורים אולם הם בגדר מעידה בודדת וחד-פעמית שנבעה מסערת רגשות, פותחים פתח - צר אמנם - לשקילת ביטול הרשעה במקרה דנן.

12. בכל הנוגע לדרישה הנוספת של **פגיעה חמורה בשיקום הנאשם** - מהחומר שלפני עולה כי הנאשם עבד כמנהל קו קופות ברשת סופרמרקטים, הפך לאחרונה לסגן מנהל סניף באותה הרשת, והוא מקווה להתמנות למנהל סניף בשנה הקרובה. אומר מיד כי לא הוכח לפני שהרשעה בדיון תמנע מהנאשם להפוך למנהל סניף ברשת בה הוא עובד כיום. אמנם, אין לשלול אפשרות כי הרשעה בדיון תקשה על הנאשם להשתלב במשרות ניהוליות ברשת האמורה או ברשתות אחרות בעתיד. עם זאת, אין מדובר בפגיעה בטוחה או בפגיעה שוודאית משמעותית. לפיכך, בכך בלבד לא היה די כדי להורות על ביטול ההרשעה, בשים לב לחומרת המעשים כאמור בפסקה 11 לעיל.

13. עיקר ההנמקה לביטול הרשעת הנאשם בדיון, נעוץ בתהליך הטיפול-שיקומי אותו עובר הנאשם. במסגרת התיק הנוכחי, עקבתי במשך כשנה וחצי אחר הנאשם ואחר התהליך הטיפולי בו הוא משולב, וקיבלתי לעיוני ארבעה תסקירים. על-אף שבתחילת הדרך הנאשם לקח אחריות חלקית על מעשיו בפני שירות המבחן, התייחסותו למשמעות המעשים הייתה מצמצמת, והוא חש כעס וריחוק מבנותיו ומאשתו (ממנה התגרש לאחר הגשת כתב-האישום בתיק זה), הרי בחלוף הזמן, עם ההשתלבות בהליך הטיפולי, חל שינוי של ממש בתפיסותיו של הנאשם. הנאשם החל לשתף פעולה באופן מלא עם התהליך הטיפולי, נפתח בפני גורמי הטיפול, התמיד בפגישות במרכז למניעת אלימות במשפחה, והוא מביע מוטיבציה משמעותית להוסיף ולהשקיע בתהליך זה. הטיפול הוביל לכך שהנאשם החל בשינוי דפוסי התקשורת עם גרושתו ועם בנותיו, וחל שינוי חיובי משמעותי בקשר ביניהם. גורמי הטיפול התרשמו כי ההליך הפלילי היווה מנוף עבור הנאשם לעריכת שינוי חיובי בחייו, וכי הנאשם הוא בעל כוחות לעריכת שינויים בהתנהגותו. הערכת הסיכון להישנות

התנהגות אלימה בעתיד היא נמוכה. למען שלמות התמונה, יצוין כי שירות המבחן לא התייחס בתסקיריו באופן מפורש לסוגיית ההרשעה, על-אף שהתבקש לעשות כן. אף-על-פי-כן, משתמע מהתסקירים בבירור כי דעתו של שירות המבחן לעניין עתירת ההגנה לביטול ההרשעה הייתה חיובית. כך עולה לכאורה מהמלצת שירות המבחן בסיום התסקירים להטיל על הנאשם התחייבות להימנע מביצוע עבירה (להבדיל ממאסר על-תנאי).

ודוק, מעשיו של הנאשם באישום הראשון וההליך הפלילי שנפתח בעקבות כך, הביאו לפירוק המשפחה ולגירושין בין בני-הזוג. אף-על-פי-כן, ראה הנאשם להשתלב בתהליך הטיפול ולשתף פעולה עמו באופן כן ואמיתי, והדבר ראוי בעיניי להערכה. הנאשם כבר התחיל לקטוף את הפירות של תהליך זה ביחסיו עם בנותיו ועם גרושתו כמתואר בתסקירי שירות המבחן, והיחסים המשפחתיים הולכים ומשתקמים. לכך יש להוסיף את החרטה שהביע הנאשם על מעשיו, את העדרן של הרשעות קודמות בפלילים, את ההרתעה האישית שבניהול ההליך הפלילי, ואת מכלול נסיבותיו האישיות של הנאשם כפי שפורטו בתסקירים. נראה בעיניי כי הותרת הרשעתו של הנאשם על כנה עלולה לחתור תחת התהליך השיקומי החיובי שחוזה הנאשם כיום עם בנותיו (וגם עם גרושתו), ואילו ביטול ההרשעה יתרום לחיזוק התהליך הטיפולי-שיקומי ולהעמקת הקשר והקרבה בין הנאשם לבנותיו (ויתכן שאף בין הנאשם לגרושתו, אם ילדותיו).

14. אוסיף כי לא נעלמה מעיניי העובדה שלחובת הנאשם עומדות שתי אי-הרשעות קודמות שהתיישנו (משנים 2006 ו-2010), בגין עבירות סמים ומכירת משקה משכר לקטין. בגין כל אחת משתי אי-ההרשעות האמורות, הוטלו על הנאשם צווי של"צ. יצוין כי בגיליון הרישום הפלילי של הנאשם נרשם כי תאריך המחיקה של שתי אי-הרשעות אלה הוא 21.10.2015. עם זאת, תקופת המחיקה נפסקה עם הרשעת הנאשם בתיק שלפניי כאמור בסעיף 16(ב) לחוק המרשם הפלילי ותקנת השבים, התשמ"א-1981 (ראו והשוו: ת"פ (מחוזי חי') 5007-12 מדינת ישראל נ' זבידא, פסקה 11(ב) (17.6.2013)). ההגנה הסבירה בטיעוניה לפניי כי שתי אי-ההרשעות הקודמות של הנאשם הן בגין עבירות שבוצעו בעת היותו של הנאשם בעל קיוסק ("פיצוציה") בעברו (לפי הנטען, אי-הרשעה אחת היא בגין מכירת "חגיגת" בתקופה בה החלה האכיפה בנושא, ואי-ההרשעה השנייה היא בגין מכירת משקה משכר לקטין בקיוסק). המאשימה לא סתרה טענות אלה. מכל מקום, לא יכולה להיות מחלוקת כי שתי אי-ההרשעות הקודמות היו על-סף תקופת המחיקה שלהן מן המרשם הפלילי, הן ישנות, והן אינן נוגעות כלל לתחום של עבירות אלימות במשפחה. לפיכך, באתי למסקנה כי אין בהן כדי למנוע את ביטול ההרשעה במקרה שלפניי.

15. אשר על כן, ועל-אף היותו של המקרה גבולי, הרי נוכח משקלם המצטבר של מכלול הטעמים שפורטו (ובעיקר התהליך הטיפולי המוצלח, ושיקום הקשר בין הנאשם לבנותיו ולגרושתו), אני מבטלת את הרשעת הנאשם בדין, וקובעת כי ביצע את העבירות בהן הודה.

העונש המוסכם

16. שני הצדדים מסכימים להטלת צו של"צ. על-אף שמדובר בעונש החורג לקולא ממתחם הענישה ההולמת, אני סבורה כי בנסיבות המקרה מתקיימת הצדקה לכך נוכח שיקולי השיקום עליהם עמדתי לעיל.

שירות המבחן המליץ על 200 שעות של"צ, ואילו המאשימה עתרה ל-400 שעות של"צ. בנסיבות המקרה, אני סבורה כי על-מנת להבהיר לנאשם את חומרת מעשיו, יש מקום להגדיל את היקף השעות עליו המליץ שירות המבחן, אולם לא בהיקף לו עתרה המאשימה. בנוסף, ראיתי להאריך את תקופת צו המבחן, במהלכה הנאשם יוסיף להיות בטיפול ובמעקב של הגורמים המקצועיים, וכן ראיתי להוסיף רכיב עונשי של התחייבות כספית הצופה פני עתיד.

כולי תקווה כי הנאשם יצדיק את האמון שניתן בו. הוסבר לנאשם באולם הדיונים כי אי שיתוף פעולה עם שירות

המבחן במסגרת צו המבחן וצו השל"צ, יובילו להרשעתו בדין ולגזירת עונשו מחדש.

סוף דבר

17. נוכח מכלול הטעמים האמורים, אני מורה על ביטול הרשעת הנאשם בדין ומטילה עליו כדלקמן:

א. הנאשם יבצע שירות לתועלת הציבור בהיקף של 300 שעות על-פי התכנית המוצעת בתסקיר שירות המבחן. שירות המבחן יפקח על עבודת הנאשם ויהיה רשאי לשנות את מקום ההשמה במידת הצורך, ללא צורך בהחלטה שיפוטית נוספת.

ב. הנאשם יהיה נתון לפיקוח קצין מבחן למשך 18 חודשים מהיום, וישתתף בכל תכנית טיפולית שיציע שירות המבחן וזאת כחלק מתנאי המבחן.

הנאשם מזהר שוב כי אם יפר את תנאי המבחן או את צו השל"צ תימסר הודעה על כך לבית-המשפט, אשר מוסמך לקיים דיון מחודש בביטול ההרשעה ובגמר-הדין.

ג. התחייבות כספית בסך 5,000 ₪ למשך 3 שנים מהיום, לא לבצע עבירה מן העבירות בהן הורשע. הנאשם יחתום על ההתחייבות בשלושת הימים הקרובים, ולא - ייאסר לתקופה של 10 ימים.

המזכירות תמציא העתק פרוטוקול זה לשירות המבחן למבוגרים.

גמר-הדין יפורסם ברבים, ללא פרטים מזהים של הנאשם והמתלוננת.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ד אדר ב' תשע"ו, 03 אפריל 2016, במעמד הצדדים.